

KALEMLERİN RÜZGARI KURUMU

KALEMLERİN RÜZGARI

01

EDEBİYAT DERGİSİ

DOĞA

İnsanın unuttuğu
en eski dil.

KADIN

Yeryüzünün
yarısı,
göğün tamamı.

TARİH

Geçmiş,
bugünün
kılavuzudur.

ÇOCUK İŞÇİLER

Küçük ellerde
kocaman yükler.

EDEBİYAT

Sözün en güzel
hâli, insanın kendini
anlatma çabası.

ŞİİR

Dilin susmasıyla
başlar.

“ Rüzgâr sadece eser sanılır;
oysa bazılarında yazmaları
gerektiğini fısıldar. ”

EDEBİYAT
DERGİSİ
2026

SAYI
1



KALEMLERİN RÜZGARİ

KALEMLERİN RÜZGARİ KURUMU

“ Rüzgâr sadece eser sanılır;
oysa bazılarının yazmaları gerektiğini fısıldar. ”



www.kalemlerinruzgari.com

KELİMELEİN İZİ, RÜZGÂRIN YÖNÜ.

YAZIYLA VAR, RÜZGÂRLA YOLDAŞ.



Kalemlerin Rüzgarı

- Kalemlerin Rüzgarı, edebiyatın yalnızca yazmaktan ibaret olmadığına inanan insanların bir araya geldiği bağımsız bir kültür ve edebiyat topluluğudur.
- Kurulduğumuz ilk günden bu yana temel amacımız; kelimelerin değerini bilen, üretimi samimiyetle besleyen yazar, şair ve editörleri ortak bir çatı altında buluşturmadır. Çünkü biz, edebiyatın kişisel çıkarlarla değil; emekle, duyarlılıkla ve içtenlikle büyüdüğüne inanıyoruz.
- Kalemlerin Rüzgarı; yalnızca eser paylaşan bir topluluk değil, aynı zamanda üretimin, dayanışmanın ve ortak düşüncenin sesi olmayı hedefleyen bir oluşumdur. Her satırın hak ettiği değeri görmesi, her kalemin kendi sesini bulabilmesi için çalışıyoruz.
- Belki en büyük topluluk değiliz; ancak samimiyetimiz, üretkenliğimiz ve duruşumuzla *iz bırakmayı* önemsiyoruz.

“
Çünkü biliyoruz:
Bazı rüzgârlar yalnızca esmez,
insanın içinde yaşamaya devam eder.
”

Kelimelerin gücüne inanan herkesi bu rüzgâra ortak olmaya davet ediyoruz.



www.kalemlerinruzgari.com

Instagram: @kalemlerinruzgari

X / Twitter: @paragafinsonu



NİSAN
MAYIS
HAZİRAN



İÇİNDEKİLER

- | | | | |
|----|---|----|---|
| 08 | DOĞA
İNSAN VE DOĞA
DOĞANIN TOPLUM ÜZERİNDEKİ
ETKİSİ
DOĞANIN EŞSİZ GÜZELİĞİ | 14 | TARİH
KADIN HAKLARI |
| 15 | KADIN
BİR KADININ HAYATI, BİR HABER
BAŞLIĞINDAN DAHA UZUNDUR
NEDEN KALPSİZ? | 19 | SAYGI KÖŞESİ
NEDEN ORHAN KEMAL? |
| 24 | ÇOCUK İŞÇİLER
SÖMÜRÜDEN ZANAATA
BİR ÇOCUK DÜŞÜN | 26 | MÜHÜRLÜ ŞİİRLER
YALNIZLIK
ŞİİRLERİMİZİN KÖŞESİNDE
VARLIKTAN YOKLUĞA |
| 30 | ÖYKÜ
BEYAZ TAVIN GÜLBANKI | 33 | KÖŞE YAZISI
O KADIN BENİM
BİR SÖZÜN İKİ KADERİ
SOSYAL MEDYA VE GIYBET |
| 36 | RÖPORTAJ
YAZAR HASAN FISTIKÇI | 40 | EDEBİYAT MAGAZİN
BURHAN SÖNMEZ HEMİNGWAY ÖDÜLÜ ALDI
KÜRK MANTOLU MADONNA BÜYÜK İLGİ
İMZALI "GARİP" MÜZAYEDEYE ÇIKIYOR
ÇERKES TEMSİLİ ÜZERİNE BÜYÜYEN TARTIŞMA
ORHAN PAMUK'UN KİTABININ TÜRÜ BELLİ OLDU
YAPAY ZEKÂ ROMAN YAZARSA? |
| 42 | HAYVAN HAKLARI
DİLLERİ YOK, ACILARI VAR
ŞEHİR KİMİN EVİ? | | |

KALEMLERİN RÜZGÂRI EDEBİYAT DERGİSİ

KATKIDA BULUNAN
YAZARLAR

MERT ER
OKAN İLDİZ
YUNUS ÖZSAN
ALİ KORAY KAYA
NİHAL ALKAN
GAMZE AYDIN
AYŞENUR BİLEK
YAĞMUR KAPLAN
SIDIKA ÇAL ARSLAN
SENA SABCIOĞLU
SEYİT BERKER AYDOĞAN
ESRA KARALI
KÜBRA BAYRAKTAR
HATİCE BEYAZITLI
OĞUZHAN KUŞ
SEMRANUR PAÇACI
FATMA FIRDES KARABAĞ

EDİTÖR ŞEFİ

KÜBRA BAYRAKTAR

EDİTÖR

YAĞMUR GÖNÇ

EDİTÖR

İLKNUR AYZİT PEKER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

SİNAN CANPOLAT

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OĞUZHAN KUŞ



WWW.KALEMLERINRUZGARI.COM

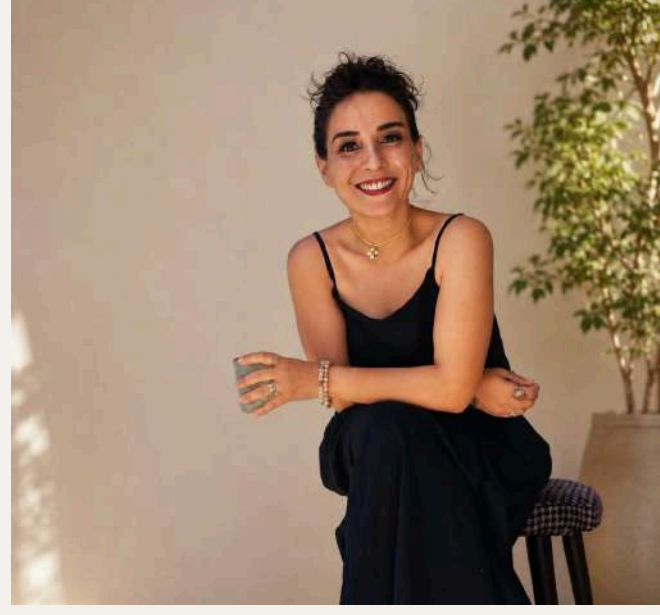


INFO@KALEMLERINRUZGARI.COM

EDİTÖR ŞEFİ

Kübra Bayraktar, 1992 yılında İstanbul'da doğdu. Trakya Üniversitesi mezunudur. Öğretmenlik ve uzlaştırmacılık mesleklerinin yanı sıra, hayatını kelimelerin izini sürmeye adanmış bir edebiyat tutkunudur.

Kadının sabrını, annenin şefkatini ve insan hikâyelerinin derinliğini şiirin süzgecinden geçirerek anlamaya çalışır. Ona göre edebiyat; yalnızca okunacak bir sanat değil, yaşanacak bir hakikattir. Bugün Kalemlerin Rüzgârı Dergisi'nin Editör Şefi olarak, her satırda insanı insana anlatan o kadim sesi aramaya devam etmektedir.



GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Oğuzhan Kuş, 1999 yılında Ordu'da doğdu. Tarih öğretmeni ve yazardır. Lisans eğitimini Gaziosmanpaşa Üniversitesi'nde tamamladı. Çocukluk yıllarından itibaren süregelen okuma tutkusunu zamanla yazarlığa dönüştüren Kuş, tarih ve edebiyat alanlarında üretimlerini sürdürmektedir. Kalemlerin Rüzgârı markasının kurucu ortaklarından olan yazar, aynı zamanda Kalemlerin Rüzgârı Dergisi Genel Yayın Yönetmeni olarak edebiyat dünyasına katkı sunmaya devam etmektedir.



SİNAN CANPOLAT

Sinan Canpolat, 1996 yılında Sivas'ta doğdu. Dokuz Eylül Üniversitesi mezunudur. Şiir ve edebiyata duyduğu ilgiyi yıllar içinde üretime dönüştürerek kendi kalem yolculuğunu oluşturdu.

Eserlerinde aşk, özlem, yalnızlık, umut ve mücadele temalarını işlerken, yaşamın bıraktığı izleri samimi bir dille anlatmaktadır. Ona göre edebiyat, yalnızca yazılan değil; insanın kendini ve hayatı anlamlandırma çabasının bir yansımasıdır.

Canpolat, aynı zamanda Kalemlerin Rüzgârı Edebiyat Topluluğu'nun kurucusudur ve çalışmalarını edebiyatın insanları bir araya getiren gücüne katkı sunma amacıyla sürdürmektedir.



YAĞMUR GÖNÇ

18 Ocak 2001 tarihinde doğdu. Akdeniz Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Edebiyat dünyasında yazar, şair ve editör olarak aktif üretimlerini sürdüren Gönç, aynı zamanda profesyonel yazarlık danışmanlığı yapmaktadır. Antalya'da yaşayan ve edebiyat yolculuğuna burada devam eden yazar, Kalemlerin Rüzgârı dergisinin editöryal sürecinde yer alarak edebiyat dünyasına katkı sunmaya devam etmektedir.



İLKNUR AYZİT PEKER

30 Haziran 1989 tarihinde Elazığ'da doğdu. Hâlen Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü 3. sınıf öğrencisi olarak eğitimine devam etmektedir. Lise yıllarında başlayan şiir ve yazma tutkusunu, yıllar içinde kalıcı bir üretim alanına dönüştürmüş; bu birikimin sonucu olarak Şubat 2026'da Yarım Kalan Sol Yanım adlı şiir kitabını yayımlamıştır.

Edebiyata olan bağlılığını yalnızca yazarlıkla sınırlamayan Peker, editörlük çalışmalarıyla da edebiyat dünyasında aktif olarak yer almaktadır. İzmir'de yaşamını sürdüren şair, Kalemlerin Rüzgârı dergisinde editör olarak görev yapmakta; sanat ve edebiyatı bir araya getiren çalışmalarına üretmeye, paylaşmaya ve edebiyata katkı sunmaya devam etmektedir.



İNSAN VE DOĞA

Dünya, milyonlarca yıldır devam eden muazzam bir dengenin sahnesidir.

Pangea'nın o tek parça halinden bugünkü kıtalara, ilk canlı hücreden günümüzün karmaşık yaşam formlarına kadar her şey, doğa ile kusursuz bir uyum içinde var olmuştur. Öyle ki, doğanın sürekli evrim geçirmesi bazı türler için yeni kapılar açarken, uyum sağlayamayanların ise sonu olmuştur.

Bir zamanlar yeryüzünün mutlak hakimi olan dinazorların sahneden çekilmesi ve ekosistemin yeniden şekillenmesi, bize tek bir gerçeği fısıldar: Doğayla çatışan değil, ona ayak uyduran hayatta kalır.

İnsanlık, varoluşundan bu yana bu büyük organizmanın bir parçası olarak yaşadı. Avcı-toplayıcı atalarımızdan yerleşik hayata geçişimize kadar tüm yaşam pratiklerimizi doğanın ritmine göre belirledik. Ta ki Sanayi Devrimi'ne kadar...

Sanayi Devrimi ile gelen kontrolsüz nüfus artışı, betonlaşan kentler ve teknolojinin geride bıraktığı zehirli atıklar, sadece ekosistemi bozmakla kalmadı; insanın doğayla olan o kadim bağını da kopardı. Bugün geldiğimiz noktada kendimizi doğanın bir parçası değil, efendisi sanma yanılgısına düştük. Oysa unutmamalıyız ki; eğer bu kopuş devam ederse, insanlık da tarih öncesi devirlerin uyum sağlayamayan canlıları gibi yok olma yoluna girecektir.



Tam da bu noktada, unutmaya yüz tuttuğumuz ama mayamızda var olan Türk kültürünün doğaya bakışını yeniden hatırlamalıyız.

Eski bir Türk Atasözü der ki: "Yaş kesen, baş keser." Bu sadece bir ağaç sevgisi değildir; bu, ağacın canıyla insanın canını bir tutan, bir dalın kırılmasını bir insanın düşüşüyle eşdeğer gören muazzam bir hayat felsefesidir. Bizim kültürümüzde insan da bir ağaç gibidir; kökü geçmişte, ruhu göktedir. Peki sadece ağaç mı?

Akan bir dereye durulmak, suyun sesinde kendi iç sesini duymak bu toprakların hamurunda vardır. Bizim için su azizdir, kutsaldır. Bir dağ başında duran kaya parçası sadece bir taş değil, zamanın ve hakikatin şahididir. Yunus Emre'nin "Dağlar ile taşlar ile çağırayım Mevlam seni" derken kurduğu bağ; atomun atomla, ruhun ruhla olan o ezeli akrabalığıdır. Bizim inancımızda taşın da bir "iyesi", suyun da bir kalbi vardır.

Ne yazık ki son yüzyılda bu derin saygıyı, modernleşmenin gürültüsünde kaybettik. Hayvanların ve doğadaki tüm varlıkların en az bizim kadar yaşama hakkına sahip olduğu gerçeğini unuttuk. Ancak her şey için geç değil. Bu kadim geleneği yeniden canlandırıp, doğayı bir "kaynak" değil de bir "emanet" olarak gördüğümüzde dünyamız yeniden iyileşecektir.

Gelecek nesillere bırakacağımız en kıymetli miras, sadece temiz bir çevre değil; onlara ağaçla kardeş, suyla yoldaş olmayı öğreten bu kültür olacaktır. Doğaya olan saygımızı geri kazandığımız gün, aslında kendi insanlığımızı da geri kazanmış olacağız.



DOĞANIN TOPLUM ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Doğa, bazı toplumlara çeşitli olanaklar sunarken bazını da tam tersiyle sınıyabilir. Örneğin bazı toplumlar, doğanın onlara sunduğu doğal limanlarla ve ılıman iklimle tüccar toplumu olabilirken bazılarını ise dondurucu soğukla birlikte ormanlarla kaplı dağlara sıkıştırılabilir.

Bu toplumların da daha hayatta kalmaya odaklı avcı ve savaşçı toplumlar olması mümkündür. Doğa bazen de bir topluma bir yerden verirken bir yerden de alır. Bence bunun en güzel örneği İskandinav toplumlarıdır. Çünkü hem koyularla dolu bir iç denize sahiptirler hem de dondurucu bir iklimleri vardır. Onların eskiden tüccar-savaşçı bir toplum olmasının altında bunun olması mümkündür.

Tabi ki günümüze kadar, toplumların tüccar ve savaşçı özellikleri çoktan törpülense de bazı özellikleri günümüze kadar ulaşmıştır.

Örneğin, sıcak ve ılıman iklimler üzerindeki toplumlara rahat bir yaşam sunabilir. Sıcak onları gevşetebilir ve deniz ise dinginleştirebilir. Günümüzde, tarım ve sanayiye bir yana bırakırsak geriye kalan sektörlerde de doğanın bu konudaki etkisi gözlemlenebilir.

Doğa insanları bazen engebeli bir alana hapsedebilir. Böyle bir yerdeki insanlar, doğa ile yoğun mücadeleler vermek zorunda olabilirler. Bu da onların doğaya karşı direnç gösterebilmelerini sağlayabilir. Doğaya karşı bu direnç gösterme gereksinimlerini, bence zamanla karakter olarak da benimseyebilirler. Öte yandan insanlar, doğanın da etkisiyle iç güdülerine yenilebilirler.



İnsanlar dünya sahnesine avcı olarak çıktılar. Çünkü henüz üretimde sürekliliği sağlayamamaları onları avlanmaya itti. Bu nedenle insanların içinde bir avlanma-öldürme iç güdüsü olabilir. İçlerindeki bu öldürme güdüsünün baskılanması da tarıma geçtikten sonraki etik, din ve hukuk gibi unsurlarla ilgili olabilir. O yüzden bu içgüdü, bazı dış ve iç kontrollerin azaldığı durumlarda yeniden uyanabilir. Bu içgüdünün ne derece uyanacağı o toplumun etik değerlerinin ne derece sağlam olduğuyla ve doğanın insan üzerindeki etkisiyle de ilişkilendirilebilir.

İklimi soğuk olan bölgelerdeki insanların temkinli olmasıdır. Çünkü onların hata yapma lüksü yoktur. İşte bu yüzden de gerektiğinde gerekeni yapmakta kararlı olmaları da mümkündür. Bu toplumlar diğer toplumlar gibi avcılığı tamamen reddedememiş olabilirler. Çünkü soğuk iklimdeki tarımın zorluğu, onların avcılığı cazip bir alternatif olarak görmelerine neden olmuş olabilir. Hem iklim şartları hem de avcılıktan kopamamaları, onların karakterlerini sertleştirmiş olabilir. Bu da öldürme güdüsünü baskılamalarını zorlaştırmış olabilir. Her ne kadar çiftçi-avcı toplumundan çiftçi- sanayi toplumuna olan geçiş, bu içgüdüğü törpülese de herhangi bir savaş vb. bir durumlar bu içgüdüğü uyandırabilir.

Sonuç

Özet olarak doğa olgusu, toplumların bazı özelliklerini belirleyebilir. Çünkü insan uyum sağlayabilen bir varlıktır. Bu yüzden doğa onu etkileyebilir, o da bu etkiye bir tepki vererek doğanın çeşitli koşullarına uyum sağlayabilir. Bu uyum da onda bazı özelliklerin değişmesine neden olabilir. Bu da belki de dünyadaki kültürel çeşitliliğin nedenidir.

DOĞANIN EŞSİZ GÜZELLİĞİ

Rüzgârın dilinde dolaşır eski masallar,
Dağlar, ovalar çiçek açar, denizlerde leylaklar.
Dereler boz bulanık akar, içinde inci kefaller,
Gökyüzü sustu, sadece yıldızı konuşurlar.

Toprak kokusu siner her tarafa, miski amber,
Yaprak açar gönlümde, yanındaki güller mi yaver?
Yeryüzünü ısıtan güneş dokunur ruhuma,
Nergizler, çiğdemler bitti gönül dalımda.

Kuşlar mavi gökyüzüne kanat çırparken,
Sessizliğin büyüünde kaybolur anılar.
Kalbim doğanın en saf halinde huzurluyken,
Bir kuş sesi, bir denizin dalgasıydı içimde kalanlar.

Doğanın eşsiz güzelliğinde bulmalı huzuru;
Bazen kuşların kanat çırpıntısında,
Kaybolmalı bazen gökyüzünün mavi gözlerinde
Ve bir çiçeğin özünde bulmalı kendini.

Kışı ayır, baharı ayır; dört mevsimi yaşar yüreğim,
Hüzün dolsa da içime, rüzgâr gibi esmeliyim.
Sokak lambalarının aydınlığı vurur pencereme,
İşte o zaman huzuru geceden alıp gitmeliyim.



Kar yağar yüce dağlara, gelinlik giyer,
Yağmur gibi sel olur akarsuyum.
Kendimi bulurum doğanın gözlerinde,
İçimde sevdan, gönlümde mutluluğum.

Çiçek açar mevsimler, en çok da bahar,
Soğuk olur sisli gecelerin koynunda.
Bir buse alır gibi esintisi dokunur ruhuma,
Toprak bağırmı açar yemyeşil ovalara.

Sonbaharda ayrı güzeldir, sararır gazel olur,
Hazan yeli değer yüreğime, viran olur.
Güneş yüzünü kapatır, toprak hasta olur,
Çiçekler bir bir küser topraklara.

Ve en derin sevdaların yaşandığı yerdir doğa;
Bazen bir deniz kenarı, bazen de sessiz
gecelerde.

Rüzgârın fısıltısına gizlenir kalbin en saf hâli,
Bazen yağmurda ve bir dalganın sesinde.



YAŞAMAK HIÇ ÖĞRETİLMEDİ

Bazen en büyük savaş,
kendi içinde verilir.

ŞİMDİ
kitapyurdu.com'da



%20
İNDİRİMLİ

En zor düşman,
kendi zihnindeki
seslerdir.



KARGO
BEDAVA



GÜVENİLİR
ALIŞVERİŞ



ORJİNAL
ÜRÜN

KADIN HAKLARI

Gazeteci Ersoy Dede, 2017 yılında bir televizyon programında kadınların seçme ve seçilme hakkıyla ilgili tartışmalı açıklamalarda bulunmuş ve 1934 yılında kadınlara verilen bu hakkın önemini sorgulamıştır. Ancak tarihsel süreç incelendiğinde durumun farklı olduğu görülmektedir.

Kadınların siyasi hayata katılımı Osmanlı'nın son dönemlerinden itibaren tartışılan bir konu olmuştur. Bu dönemde Babanzade İsmail Hakkı ve Celaleddin Arif gibi isimler kadınların siyasette yer almasına karşı çıkarken, Muslihiddin Adil gibi aydınlar kadınların toplumsal ve siyasal hayatta daha fazla yer alması gerektiğini savunmuştur.

1908 Meşrutiyeti sonrasında kadınların kamusal alandaki görünürlüğü artmaya başlamıştır. Hatta bazı kadınlar Meclis-i Mebusan oturumlarını dinleyici olarak takip etmek istemiştir. İttihat ve Terakki Cemiyeti bünyesinde kadın şubelerinin kurulması da bu sürecin önemli gelişmelerinden biridir.

Siyasetin yanı sıra kadın dergileri de kadın hakları konusunda önemli bir rol üstlenmiştir. Bu yayınlardan biri olan Kadın dergisinde yer alan "Bir milletin nisvanı derece-i terakkisinin mizanıdır." sözü, toplumların gelişmişlik düzeyi ile kadınların konumu arasındaki ilişkiye dikkat çekmektedir. Bu düşünceler, kız çocuklarının eğitime verilen önemin artmasına da katkı sağlamıştır.

Kadınların vatan sevgisini ve toplumsal gücünü gösteren en önemli dönemlerden biri ise Kurtuluş Savaşı'dır. Cephe gerisinde ve cephede verilen mücadelelerde Türk kadınları önemli görevler üstlenmiştir.

Mustafa Kemal Atatürk de kadınların eğitime ve toplumsal gelişimine büyük önem vermiştir. Mart 1923'te yaptığı bir konuşmada:



1800'lerde Bir Osmanlı Kadını

"Memleketimizde cehil varsa umumdur; yalnız kadınlarımıza değil, erkeklerimize de şamildir..."

diyerek kadınların eğitilmiş ve bilinçli bireyler olması gerektiğini vurgulamıştır. Kadınların siyasi hakları ise aşamalı olarak genişletilmiştir:

- 1930 yılında belediye seçimlerinde seçme ve seçilme hakkı,
- 1933 yılında muhtar seçme ve seçilme hakkı,
- 5 Aralık 1934 tarihinde ise milletvekili seçme ve seçilme hakkı verilmiştir.

Bu düzenlemelerin ardından kadınlar 1935 seçimlerinde ilk kez oy kullanmış ve 18 kadın milletvekili TBMM'ye girmiştir.

Kadın hakları alanındaki gelişmeler yalnızca siyasi haklarla sınırlı kalmamıştır. 1926 yılında kabul edilen Türk Medeni Kanunu da kadınların hukuk önünde daha eşit bir konuma gelmesine katkı sağlamıştır.

Sonuç olarak Türk kadınının seçme ve seçilme hakkı, uzun bir toplumsal dönüşüm sürecinin sonunda elde edilmiştir. Bu süreç, kadınların eğitimden siyasete kadar birçok alanda daha görünür ve etkin bir konuma gelmelerinin önünü açmıştır.

BİR KADININ HAYATI, BİR HABER BAŞLIĞINDAN DAHA UZUNDUR

Bir kadın öldürüldüğünde yalnızca bir insan ölmez. Bir evin sesi susar, bir çocuğun güven duygusu parçalanır, bir annenin içi eksilir. Ama en çok da toplumun vicdanı biraz daha kararmaya alışır. Çünkü kadın cinayetleri yalnızca bireysel bir öfkenin sonucu değil, yıllardır büyüyen toplumsal bir çürümenin yansımasıdır.

Bugün bir kadının en çok sevdiği, güvendiği ya da hayatını paylaştığı erkek tarafından öldürülmesi artık kimseyi şaşırtmıyor. Asıl korkutucu olan da bu. İnsanlığın en ağır suçlarından biri, sıradan bir haber akışına dönüşmüş durumda. Her yeni haberde birkaç dakika üzülp sonra hayatımıza devam ediyoruz. Oysa bazı ölümler unutulacak kadar sıradan olmamalı.

Kadın cinayetleri çoğu zaman bir anda başlamıyor. Önce kadının sesi bastırılıyor. Ne giydiğine, kimle konuştuğuna, ne kadar güldüğüne karışılıyor. Sevgi adı altında kontrol normalleştiriliyor. Kıskançlık, “çok seviyor” diye açıklanıyor. Oysa sevgi, insanı küçülten değil büyüten bir duygudur. Bir insanı korkutuyorsa, susturuyorsa ve yalnızlaştırıyorsa orada sevgiden çok sahip olma arzusu vardır.

Bazı erkekler için bir kadının gitmesi yalnızca bir ayrılık değildir; reddedilmek ve kontrolünü kaybetmektir. Kadını birey olarak değil, kendi hayatının uzantısı gibi gören zihniyet, ayrılığı hazmedemez. Çünkü bazı erkekler duygularını yönetmeyi değil, güç kurmayı öğrenerek büyüyor.

İnsan sadece kendi karakteriyle büyümüyor. Bir evin sesiyle, gördüğü sevgisizlikle, bastırıldığı öfkeyle büyüyor. Sürekli “erkek adam ağlamaz” denilen bir çocuk, zamanla kırılmayı değil kırmayı öğrenebiliyor. Duygularını ifade etmekten çok güç kurmayı, sevgiyi anlamaktan çok sahip olmayı öğreniyor.

Kadınlar ise çoğu zaman sabretmeye hazırlanarak büyütülüyor. “İdare et”, “yuvanı koru”, “alttan al” denilerek... Böylece biri hükmetmeyi öğrenirken, diğeri katlanmayı öğreniyor.

Ve bazen kadın, şiddetten kaçtığında bile gerçekten kaçamıyor. Çünkü dönebildiği yerde de çoğu zaman aynı cümlelerle karşılaşılıyor: “Kocandır, evine dön.” “Çocuğun için katlan.” Böyle bir düzende kadın yalnızca eşinden değil, onu yeniden o şiddetin içine gönderen anlayıştan da çıkmaya çalışıyor.

Bazı kadınlar çareyi kaçmakta buluyor. Ama bu kez de “namus” adı altında cezalandırılıyor. Oysa hiçbir gelenek, hiçbir baskı, hiçbir söz; bir insanın yaşam hakkından daha büyük olamaz.

Belki de bazı kadınlar bir erkek tarafından değil, yıllardır değişmeyen zihniyetler tarafından öldürülüyor. Ama mesele yalnızca fiziksel şiddet de değil. Bir kadının maruz kaldığı şiddet çoğu zaman ilk tokatla başlamıyor. Öncesinde küçümsenme, baskı, korkutma ve yalnızlaştırma var. Ama biz hâlâ şiddeti yalnızca fiziksel olduğunda ciddiye alıyoruz. Kadın susuyorsa “idare etmesi”, gidemiyorsa “sabretmesi”, konuşuyorsa “abartmaması” bekleniyor. Böyle bir düzende kadın yalnızca bir erkekle değil, onu anlamayan bir çevreyle de mücadele etmek zorunda kalıyor.

Bazı kadınlar daha en başından yalnız bırakılıyor. Ailesinden sevgi, güven ve destek görmeden büyüyen bir kadın, çoğu zaman kendi hayatını kurabilecek gücü bulamadan başka bir erkeğin korumasına sığınmak zorunda hissediyor kendini. Çünkü ona öğretilen şey, kendi ayakları üzerinde durmaktan çok “birine ait olarak” var olabilmek oluyor. Böylece kaderi, onu gerçekten sevmeyen bir adamın karakterine teslim ediliyor.



Ekonomik özgürlüğü olmayan, geri dönecek bir evi bulunmayan ya da “el âlem ne der” baskısıyla susturulan birçok kadın, şiddetin içinde kalmaya mecbur hissediyor. Ve insanlar, kadının neden gitmediğini sorgularken; onu gitmeye mecbur bırakan şartları görmezden geliyor.

Çünkü bazı kadınlar bir adamdan değil, yalnız kalmaktan korkacak şekilde büyütülüyor.

En acısı da şu: Bir kadın öldürüldüğünde ardından hâlâ onun hayatı sorgulanıyor. Saat kaçta dışarıdaydı, neden ayrılmak istedi, neden o insanla birlikteydi...

Oysa hiçbir soru bir cinayeti açıklayamaz.

Kadın cinayetleri yalnızca kadınların meselesi değildir. Bu, bir toplumun insanlığa ne kadar uzaklaştığının göstergesidir. Çünkü bir ülkede kadınlar korkarak yaşıyorsa, orada hiç kimse gerçekten güvende değildir.

Bir kadın öldürülene kadar aslında defalarca yalnız bırakılıyor. Korkuyor, susuyor, görmezden geliniyor, bazen yardım istediği yerde bile geri gönderiliyor. Ama sonunda bütün yaşadıkları, birkaç satırlık bir haberin içine sığdırılıyor. Oysa hiçbir kadın, yalnızca ölüm şekliyle hatırlanacak kadar küçük bir hikâye yaşamıyor.

Artık değişmesi gereken şey, kadınların korkuları değil; şiddeti normalleştiren zihinlerdir. Çünkü bir kadın öldürüldüğünde geriye yalnızca bir mezar kalmaz. Yarım kalan hayatlar, annesiz büyüyen çocuklar ve sessizce korkarak yaşamaya devam eden milyonlarca kadın kalır.

Belki de bir toplumun gerçek karanlığı, kadınlarının korkuyla yaşamaya alıştığı anda gün başlıyordur.

NEDEN KALPSİZ?

Kadın katledildi.
Sipsivri dayandı boğazına.
Deldi geçti bakışlarıyla.
Sözleri sustu.
Nefesi durdu.
Kadının varlığı ile yokluğu bir oldu.
Kadın katledildi.
Her sözün her harfi bir kurşun,
Hepsi kalbinden vurdu.
O da dağlanmış yüreğini söküp
Bir kutuya koydu.
Zaman kalpsiz de akıyordu.
Kadın katledildi.
Katil tam isabet vuracak kadar usta,
Isındığı ateşi söndürecek kadar
şuursuzdu.
Nasıl olsa...
Sessiz, nefessiz, kalpsiz bir kadınla
da
Hiç coşkuyla yaşanmayacak dahi
olsa
Hayat devam ediyordu.



YARIM KALAN SOL YANIM

Bazı hikâyeler yarım kalır,
ama izi hep kalır.

ŞİMDİ
kitapyurdu.com'da

YARIM KALAN SOL YANIM



İLKNUR PEKER



%20
İNDİRİMLİ

En zor düşman,
kendi zihnindeki
seslerdir.



KARGO
BEDAVA



GÜVENİLİR
ALIŞVERİŞ



ORJİNAL
ÜRÜN

ORHAN KEMAL

Bazı yazarlar vardır; onları okumak yalnızca bir edebiyat yolculuğu değil, aynı zamanda insanı yeniden keşfetme çabasıdır. Orhan Kemal de Türk edebiyatının böyle güçlü kalemlerinden biridir. Onun eserlerinde yalnızca karakterler değil, yaşamın kendisi konuşur. Sokaklar, fabrikalar, yoksul mahalleler, umutlarını kaybetmemeye çalışan insanlar ve hayatın görünmeyen yüzü satırlara sinmiştir.

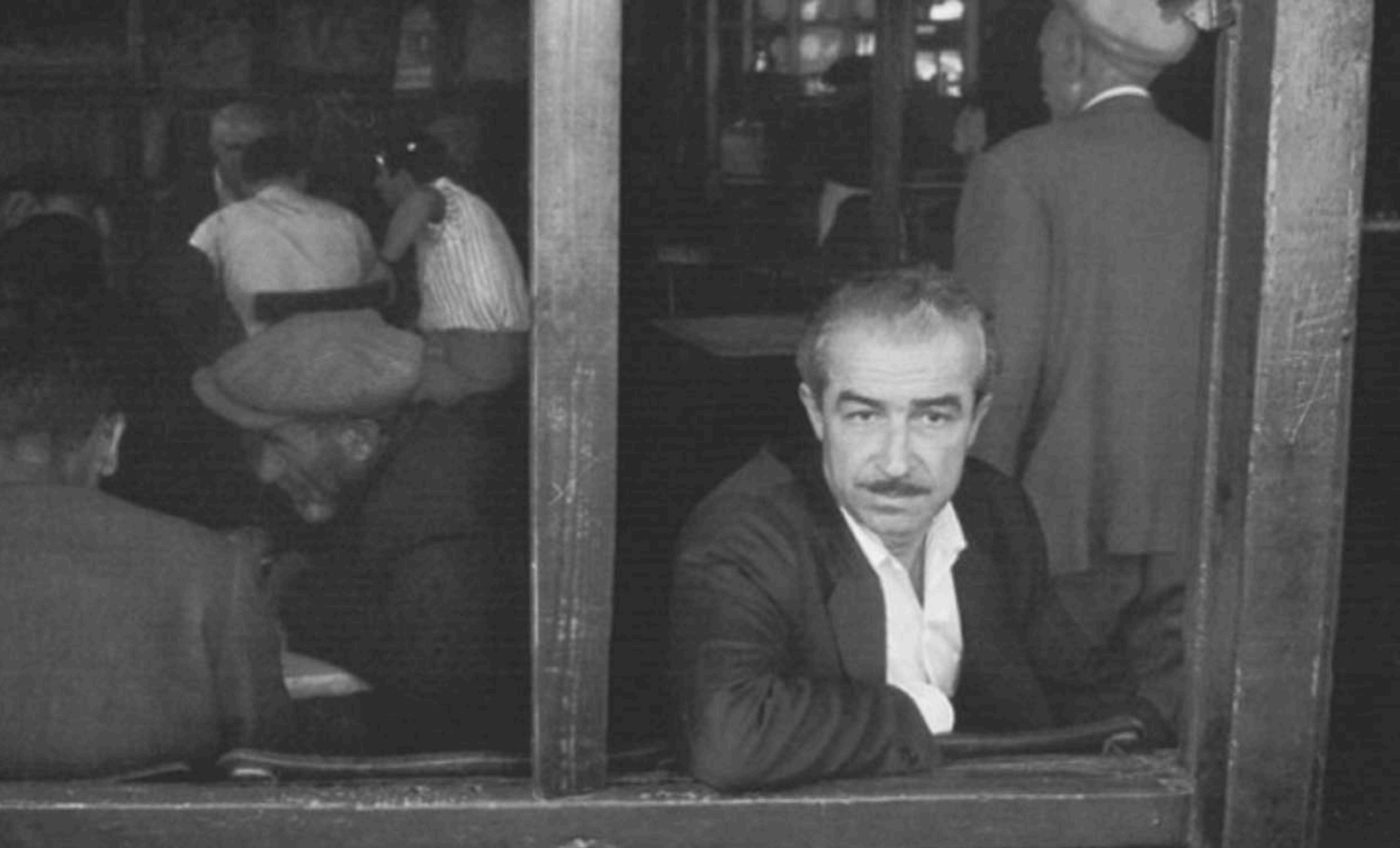
15 Eylül 1914'te Ceyhan'da doğan Mehmet Raşit Öğütçü, Orhan Kemal adıyla tanınan toplumcu ,gerçekçi, Türk roman ve oyun yazarı. Adı, Türk edebiyatının büyük ustaları arasında anılan yazar; roman, öykü, oyun, şiir gibi farklı tarzlarda birçok esere imza atmış olsa da daha çok romancılık yönü ile tanınmıştır.

ALIŞTIM

İstemem gelmesin artık mutluluk,
Ben böyle yaşamaya çoktan alıştım.
Sevgi şarabından, aşk masalından,
Bir vefa görmedim, hüzne alıştım.

Hüznümün sebebi ilacı sensin,
Unutmak için az mı uğraştım.
Geceler kabus,günler ıstırap,
Bu dertle yıllarca nasıl yaşadım.

Vefasız sevdiğim şimdi neredesin?
Yokluğuna değil sana alıştım.
Dönülmez yoldasın farkındayım ya!
Seni, sensiz sevmeyede alıştım...

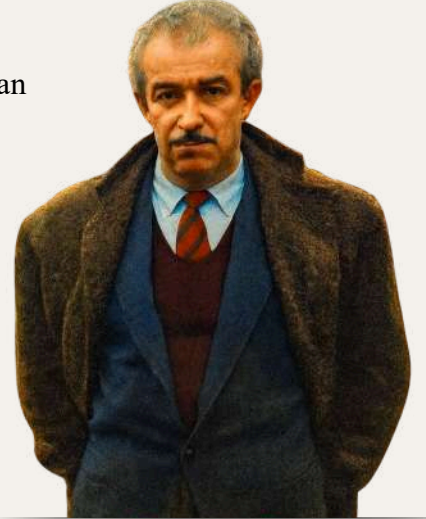


Orhan Kemal, edebiyatı yüksek duvarların ardına saklamayan bir yazardır. O, insanı olduğu gibi anlatır. Kahramanları ne kusursuzdur ne de bütünüyle çaresiz. Onlar, yaşamın yükünü omuzlarında taşıyan sıradan insanlardır. Belki bu yüzden eserleri okurun kalbine kolayca ulaşır. Çünkü anlattığı hikâyelerde hepimizden bir iz vardır.

Adana yılları

1943'te tahliye olunca Adana'ya döndü. Karataş'ta toprak taşıma işinde amelelik, Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları'nda hamallık yaptı. 1944'te doğan oğluna Nazım adını verdi. Hapse girmesi nedeniyle tamamlayamadığı 35 günlük askerlik hizmetini tamamlamak üzere 1945 yazında askere çağrıldı. Askerden döndükten sonra sebze nakliyatçılığı, Verem Savaş Derneği'nde memurluk gibi işler yaptı ancak hiçbir işte uzun süreli kalamadı ve geçim sıkıntısı çekti.

Bu yıllarda hikâye yazmaya devam eden ve edebiyat dergilerinde eserleri yayımlanan Orhan Kemal, okurlar tarafından beğenilen, tanınmış bir yazar oldu. 1945'te Varlık Dergisi'nin yaptığı ankette okurlar tarafından 'en beğenilen hikâyeci' seçildi. İlk öykü kitabı Duygu 1948, ilk romanı Baba Evi 1949 yılında yayımlandı.



BELİRSİZLİK

Sokaklar yalnızlık kokuyordu
Nereye gittiğimi
Ne zaman duracağımı bilmiyordum
Açtım, ıslaktım, yalnızdım

Yazarın kaleminde dikkat çeken en önemli unsur, umudun varlığıdır. Yoksulluk, adaletsizlik ve zorluklar ne kadar ağır olursa olsun, karakterleri yaşamla bağlarını koparmaz. Bu yönüyle Orhan Kemal, karanlığı anlatırken bile ışığı unutmayan bir yazardır. Onun dünyasında insan, bütün kırgınlıklarına rağmen yaşama tutunmaya devam eder.

Bence asıl ölmek, istenilmeyen bir dünyada yaşamaktır. Her yirmi dört saatte bir yirmi dört kere ölecek.

Orhan Kemal'in Toplumcu Sözleri

Toplum sorunlarına eğilerek yazan Orhan Kemal, eserlerinde insanların geçim derdini, işsizliklerini, fabrika ve tarla emekçilerini sıklıkla konu edinmiştir.

Bereketli Topraklar Üzerinde ve Hanımın Çiftliği gibi romanlarında, köylü-şehirli çatışmasını, işçilerin sömürülmesini ve yoksulluğu gözler önüne serer.

Onun için insanın yoksulluğu, yöneticilerin duyarsızlığı ve sınıfsal adaletsizlik, edebi üretiminde önemli bir yer tutar.





İnsan dediğin insanların uğruna canını feda etmeli, edemedi mi, kalabalık etmemeli dünyamıza!

ORHAN KEMAL'İN Siyaset ve Adalet Üzerine Düşünceleri

Aradan geçen yıllara rağmen eserlerinin güncelliğini koruması da buradan kaynaklanır. Çünkü Orhan Kemal'in anlattığı meseleler yalnızca kendi dönemine ait değildir. Emek, eşitsizlik, dayanışma, sevgi ve insan onuru gibi kavramlar bugün de hayatımızın merkezindedir. Bu nedenle onun romanları geçmiş anlatırken bugüne de ayna tutar.

Bir insan ya insan olmalı, insanlar için canını vermeli, ya da kalabalık etmemeli dünyamıza!

ORHAN KEMAL'İN Emek ve Yoksulluk Teması

"Neden Orhan Kemal?" sorusunun cevabı belki de insanı merkeze koymasında saklıdır. O, büyük sözler söylemeden derin gerçekleri anlatmayı başarmış; sıradan insanların yaşamlarından evrensel hikâyeler çıkarmıştır. Bu yüzden Orhan Kemal'i okumak, yalnızca bir yazarı tanımak değil, insanı ve toplumu daha yakından anlamaya çalışmaktır.

Öyle bir sevgilim olsun istiyorum ki, ne demek istediğimi bakışlarımdan anlasın. Sözle değil, gözlerimizin bakışıyla anlaşalım. Sonra küçücük bir evimiz, çok değil, iki oda bir salonlu...

ORHAN KEMAL'İN Sevgi ve Aile Üzerine Sözleri

Edebiyatın en güçlü yanı, insanı insana anlatabilmesidir. Orhan Kemal ise bunu en samimi ve en sahici biçimde başaran yazarlardan biridir. Bu nedenle onun eserleri yalnızca okunmaz; hissedilir, yaşanır ve uzun süre hafızada kalır.

Orhan Kemal'in Seslenişi: "İnsan Olmak!"

-Öyle mi? Hiç bitmeyecek mi senin bu okuman?

-Bitmeyecek, dedi.

-Hiç mi?

-Hiç.

-Niyetin kâtip olmak mı yani?

-Hayır.

-Ya?

-İnsan olmak.



Orhan Kemal Eserleri ve Temaları

Bereketli Topraklar Üzerinde: Çukurova'ya iş bulma umuduyla gelen üç arkadaşın öyküsü. Emek sömürsünü çarpıcı bir gerçeklikle anlatır.

Murtaza: Düzenin çarpıklığını fark etmeyen ve disiplinli yapısıyla dikkat çeken bir bekçiyi konu alır. Sorumluluk ve adalet duygusunu sorgular.

Baba Evi: Otobiyografik öğeler taşıyan bu roman, Orhan Kemal'in gençlik yıllarından izler barındırır.

72. Koğuş: Hapishanede çekilen acılar, yoksulluk ve insan ilişkileri ana temadır.

Orhan Kemal hiçbir zaman unutulmayacak önemli bir yazardır. **Saygı, özlemle...**

SÖMÜRÜDEN ZANAATA

Çocuk İşçiliğinde "Usta-Çırak" Dönüşümü

Dünya genelinde çocuk işçiliği denildiğinde zihinlerde uyanan ilk görüntüler; karanlık atölyeler, kapasitesinin üzerinde yük taşıyan küçük bedenler ve erken yaşta çalışmış çocukluklardır. Yoksulluğun, göçlerin ve savaşların bir sonucu olan bu tablo, modern dünyanın en derin toplumsal yaralarından biridir. Ancak bu yarayı sadece yasaklarla pansuman etmeye çalışmak, gerçekçi bir çözüm sunmaz. Asıl çözüm; çalışma kavramını sömürüden arındırıp, eğitim ile yeniden tanımlamaktan geçer. Tam da bu noktada, kadim kültürümüzün bir parçası olan Ahi Teşkilat ve usta-çırak geleneği, günümüzün kronikleşmiş bu sorununa modern bir çıkış kapısı aralayabilir.



İŞÇİLİK Mİ, HAYAT OKULU MU?

Bugün "çocuk işçi" dediğimiz kavram, bir çocuğun emeğinin hoyratça sömürülmesi ve ruhsal/bedensel gelişiminin durdurulmasıdır. Oysa bizim tarihsel kodlarımızdaki çıraklık müessesesi bir sömürü düzeni değil, bilakis bir "hayat okuluydu". Bir çocuk, okul saatleri dışında veya mesleki eğitim kapsamında bir ustanın yanına verildiğinde, orada sadece bir işin tekniklerini öğrenmezdi; sabrı, ahlakı, esnaf terbiyesini ve bir zanaatın onurunu kuşanarak yetişirdi. Yani çocuk, işin yükünü değil, sanatın-zanaatın anahtarını taşırdı.

ÇÖZÜM: MODERNİZE EDİLMİŞ ÇIRAKLIK

Çocuk işçiliğinin temelindeki sosyolojik nedenleri —yoksulluğu ve zorunlu göçleri— bir çırpıda ortadan kaldırmak ne yazık ki zordur. Ancak sömürüyü, devlet denetiminde bir mesleki eğitime dönüştürmek mümkündür. Sokakta veya denetimsiz ağır sanayide sahipsizce çalışan çocukları sistemin dışına itmek yerine; Onları çocuk yaşta sömürülmekten koruyup zanaata teşvik eden, Akademik eğitimlerini aksatmadan bir ustanın gözetiminde meslek öğrenmelerini sağlayan, Sıkı devlet denetimiyle korunan bir "Modern Çıraklık" sistemini güçlendirmeliyiz.

Geleceğin Ustaları, Bugünün Çocuklarıdır

Çocuk işçiliğini sadece kâğıt üzerinde yasaklamak, o çocukları daha karanlık ve korunmasız yollara itebilir. Çözüm; çocuğu hayatın dışına itmek değil, onu korunaklı ve eğitici bir disiplinle hayatın içine, ehil ellerin rehberliğine katmaktır. Bir çocuk, bir tezgâh başında hor görülerek işçi olmamalı; bir ustanın rahle-i tedarisinden (eğitiminden) geçerek yarımın sanatkarı-zanaatkarı olmaya teşvik edilmelidir. Unutulmamalıdır ki usta-çırak kültürü ölürse, sadece kadim mesleklerimizi değil; toplumsal terbiyemizin de en önemli damarlarından birini kaybedebiliriz.

Doğru bir teşvik ve denetim sistemiyle, bugün sosyolojik bir sorun olarak gördüğümüz bu tabloyu; ülkenin nitelikli iş gücü, zanaat geleceği ve sağlam karakterli bireyleri için bir fırsata dönüştürebiliriz.



EMEĞİN HAKKI: MOTİVASYON VE ÖZGÜVEN

Bu sistemin en önemli ayağı ise ekonomik teşviktir. Çıraklık, sadece bir öğrenme süreci değil, aynı zamanda çocuğun kendi emeğiyle tanıştığı ilk alandır. Bu noktada, çocuğun motivasyonunu artırmak ve onu sömürüden korumak için devlet destekli bir maaş veya burs sistemi hayati önem taşır. Çocuğun eline geçen bu hak edilmiş kazanç; hem ona erken yaşta finansal okuryazarlık ve özgüven kazandırır, hem de aileyi "çocuğu bir an önce ağır işe verme" baskısından kurtarır. Alın teri kurumadan hakkını alan bir çocuk, kendini "işçi" olarak değil, emeği değerli bir "öğrenci" olarak görür.





BİR ÇOCUK DÜŞÜN

Bir çocuk düşün, oyuncakla oynaması gereken,
Ama zifiri karanlıkta çalışmak zorunda kalan.
Uçurtma bırakmalıydı belki de gökyüzüne,
Ama her nefesinde, ciğerlerine kadar yorgunluk hisseden.

Adı yok; belki hatıralarda yaşıyor sessizce,
Sadece kayıtlarda yaşayan bir canlı,
ümitsizce.

Biri gülerken, biri emekçi küçücük bedeniyle,
Yoksulluğun açtığı yarayla baş etmeye çalışan bir sevgiyle.

Elleri nasır tutmuş artık çalışmaktan,
Elinde kalem, defter olması gerekirken,
Hayata tutunmaya çalışıyor sessiz köşesinde,
Bir parça ekmeği bölüşüyor, belki de kendi açken.

Sanki bir savaştan çıkmışçasına korumasız,
Geceleri korkudan tir tir titreyen yüreği.
Ama hâlâ gözlerinde umudun batmayan güneşi,
Her bir hikâyesi yarım kalan sevgiyle dolu.

Biz göremezden geldikçe, sokakta yitip gideni,
Her gün kaybediyor yarım kalan çocukluğunu.
Ve fotoğrafları asılıyor bir bir duvarlara;
cismi yok,
Sevgiyi unutmuş çoktan, gecelerin sessizliğine bırakmış kendini.



M Ü H Ü R L Ü Ş İ İ R

YALNIZLIK

İnsanlık

Kendi topluluklarını kuran yalnızlık makinesi.

Binlerce kişiyi sabahın belli saatinde kaldırıp,

Belli saatteki molalarda

Gerçekleşmeyecek hayallere daldırıp,

Yine belli saatlerde evlere yollar.

Ev ki en güzel eşyalarla döşenmiş ‘yalnızlık kalesi’

Bir ömür çalışılarak elde edilen kaderin cilvesi.

Yuva belki de o ev kimine.

Birinin yavrusu mu olmamız gerekir,

O evin yuva olması için?

Hepimiz yavrusu değil miyiz bir annenin?

Peki nedir?

O uzun ekmek kuyruklarında,

O şatafatlı dükkanlar zinciri olan avm katlarında,

Ya da sadece ayak ayak üstüne attığımız bir

bankta,

Kimseye çare ya da dert olmadığımız..

O saf yalnızlığımız.

Gerçek sevgi bizi bu yalnızlıktan kurtaracak.

Birinin bir yerlerde

Bizi çok sevdiğini bilmek,

Yanımızda kimse yokken bile

İçimizi ısıtacak.

Yalnızlık Tanrı’ya mahsustur derler.

Tanrı bile bizi yarattığı hâlde...

O’nu sevmemizi ister.

Belki o da, böyle yalnızlığını yener.

Yağmur KAPLAN

M Ü H Ü R L Ü Ş İ İ R



ŞİİRLERİMİZİN KÖŞESİNDE

Yürümek bu bir girdapta iz bırakmadan,
Hoyrat gülüşleri esir almadan özüne,
Yağan karı tutmaya benziyordu hayallerim,
Hani bir kapı gıcirtısına bile cevap verir gibi,
Ha ben ha sen; aynı esir ruhlar kendi zindanına talip,
Çoğalıyor, insan dediklerim etrafıca yanımda, ben ise
şaşkın,
Oysa beklemiyordum kimseden dost bir gülüşün yamacına
hasretken,
Gidip geldikçe yollar öğretti bana, insansızlığı,
Güvenmeden yürümeyi bu iştahsız dünyada,
Karnı toktu besbelli en acı tatlara karşı dolukmuş,
Asil bir türküyü söyler gibi içinden geliyordu bir bir sesler,
Nasıl mahsundu o ruh, sen gibi ben gibi ah yetmez mi biz
gibi,
Kimliksiz benliklerimizi esir bırakmıştık yeryüzüne,
Gece ile gündüz şahidimizdi, kara bahtlı şiirlerimizin
köşesinde,
Biz, bize bile düşmanken nasıl da gülüyordu yüzlerimiz,
Kimdi bu kandırdığımız, kendimizden öte.

Sıdika Çal Arslan



M Ü H Ü R L Ü Ş İ İ R



VARLIKTAN YOKLUĞA

Düşünmekten uyuyamam ki,
Kafamda düşünce yığınları
Buzdan kuleler yapmaya benziyor
Düşler , üst üste durmuyor
Tuğlalar kayıp kayıp düşüyorlar
Hep başa dönüyorum
Ellerim sancıyor yorgunluktan
Kar körü olmuşum sanki
Gözlerimde sisler , puslar
Yüreğimde paylaşılmaz bir
Acı var.
Yavaş yavaş eksiliyorum sanki
Varlıktan yokluğa geçiyorum
Yeniden hayat bulmak için
Ölmeye razı olurum....

SENA SABCIOĞLU



BİR ANKA'NIN GÜNCESESİ

Küllerden doğan umut,
bazen bir güncede saklıdır.

ŞİMDİ
D&R'da

Bir Anka'nın Güncesi

Sinan Canpolat



İLK
KİTAP

%20
İNDİRİMLİ

Küllerimden doğdum.
Ve hala yanıyorum.
Çünkü umut,
asla sönmez.



KARGO
BEDAVA



GÜVENİLİR
ALIŞVERİŞ



ORIJINAL
ÜRÜN

Beyaz Tavın Gülbankı

BÖLÜM 1 : KÖRÜĞÜN NEFESİ

Safranbolu'nun Arnavut kaldırımlı dar sokaklarındaki sis, öğle vaktinde bile dağılmamıştı. Kanyonun dibinden yükselen yoğun duman, yöreye has geleneksel ahşap evlerin cumbalarına asılı kalmak suretiyle, sokak lambalarından süzülen cılız sarı ışıkları dağıtarak her şeyi olduğundan daha eski ve daha yorgun gösteriyordu. Bu evlerle aynı civarda, unutulmuş bir aralığın sonundaki eski bir demirci dükkânının önünde, İtalya'da geleneksel demir işçiliği eğitimi almış bir metalürji mühendisi olan Melike ve restorasyon ekibi durdu. Melike için bu kapının önünde durmak, sadece yeni bir işe başlamak değildi. Aynı zamanda, çocukluğundan beri peşini bırakmayan o yarım kalmışlık hissini doğal bir sonucu, belki de içinde henüz adını koyamadığı bir hesaplaşmanın ilk adımıydı.

“Kapıyı ben açarım,” dedi Mustafa Amca'ya. Ekibin yaşça en büyüğü olan altmışını geçmiş Mustafa Amca, babasının eski çırağıydı. Başını onaylarcasına salladıktan sonra yüzeyi kırışık sağ eliyle haç işareti yapar gibi göğsüne dokundu. Ama çıkardığı hareket haç değil, sağ elinin işaret parmağıyla göğsüne çizdiği bir daireydi. Saatin döngüsünü ya da ocağın alevini andıran, adeta başlangıcı ve sonu olmayan bir daire...

Kapıya yaklaştığında, alev formunda dövülmüş, el şeklindeki tokmağı gördü. Ama parmakları, tıpkı yarım kalmış bir duanın son hecesi gibi eksikti. Belki de usta işi yarıda bırakıp gitmiştir diye içinden geçiren Melike, eldivenini çıkarıp çıplak parmağıyla tokmağa dokundu. Tokmağın metal yüzeyi, insan teni gibi ılıktı. Bu ılık sıcaklık, teninin yüzeyindeki ince ter tabakasını aşır omzuna kadar işlediği esnada derisinin altında bir şeyin kımıldadığını hissetti. Fakat o an bunu ekibe söylemedi.

Ağır meşe kapıyı içeri doğru itti. Menteşeler iyi yağlanmış olacaktı ki kapı homurdanmadı bile. Ama içeriden dışarıya doğru hafif bir sıcak hava dalgası yayıldı. Dışarıda sert bir sonbahar soğuğu varken, içerisi insan vücudu sıcaklığındaydı. Otuz yedi derecenin, o tanıdık ve canlı sıcaklığı. Kömür tozu, demir talaşı, yanmış deri ve duvarlara sinmiş keskin ter kokusu, adeta hücum edercesine doğrudan burunlarına nüfuz etti. Burnun direklerini delen bir koku değildi bu. Daha çok insanın boğazında tortu gibi biriken, mide bulandırıcı bir sıcaklık gibiydi.

Melike bu kokudan tiksindi. Çünkü bu koku, çocukluktan beri aşına olduğu babasının dükkânının kokusuydu. El fenerini yakıp içeri süzdü. Dükkân tek katlı ve yüksek tavanlıydı. Tavanın tepesindeki tüfeklik penceresinden sızan loş ışık, sisle birleşip havada asılı kalan demir tozunu görünür kılıyor, her bir zerreyi altın rengine boyuyordu. Merkezde, ateş tuğlasından örülmüş büyük bir ocak duruyordu. Hemen yanında devasa bir örs. Ve ocağın üzerinde ise tavandan sarkan çift kollu körük. Bu körük tipini ilk defa görüyordu. Derisi, yıllarca zeytinyağı ve iç yağıyla terbiye edilmekten incelmış, esnekleşmiş, adeta insan teni gibi bir doku kazanmıştı. Üzerinde, yıllarca çalışmaktan oluşmuş kırışıklıklar vardı. Tıpkı yaşlı bir ustanın elinin üzerindeki damarlar gibi, her bir çizgi ayrı bir işin, ayrı bir günün, ayrı bir nefesin izini taşıyordu.



Melike bu düşünceler içerisindeyken arkasından “Bu deri hâlâ canlı,” diye mırıldandı Mustafa Amca. “Körüğün nefesi kesilmemiş. Ustanın nefesi hâlâ içeride.” dedikten sonra kendi kendine söylenerek yanından uzaklaştı. Elif merdiveni yanaştırıp körüğün demir çerçevesini incelemeye başladı. Ve gördüğü manzara, onu şaşkına uğrattı. Çerçeveyi oluşturan demir parçalar, hiçbir perçin, hiçbir kaynak izi olmaksızın birbirine birleşmiş, tek bir vücut haline gelmişti. Bu, ancak ‘beyaz tav’ da (Bin üç yüz santigrat derecede, demirin atomlarının birbirine karıştığı o vecd halinde) yapılabilecek bir ocak kaynağıydı. Bu dükkânın eski sahiplerinde birisi olan Derviş Usta, bu körüğü ateşin içinde, tek bir nefeste, belki de tek bir zikirde dövmüştü.

“Bu imkânsız,” dedi Melike. Sesi, boş dükkânın duvarlarında yankılanıp geri döndü. “Bu dükkânda imkânsız diye bir şey yoktur şefim,” dedi Mustafa Amca. “Derviş Usta, demiri mum gibi yoğururdu. Ateş adeta dile gelip onunla konuşurdu.” dedikte sonra sustu.

Melike, test etmek için körüğün kolunu hafifçe çekti. Körük, kendi kendine hareket etmeye başladı. Evvvela derin, hırıltılı ve insan nefesine benzeyen bir ses çıkardı. Bu ses, astımlı bir adamın son nefesi gibi hırıltılı, ama aynı zamanda doğum sancısı çeken bir kadının nefesi kadar güçlüydü. Daha bir dakika önce ocaktaki küllerin altında uyuyan o mavi kor ateş bir anda harlanıp tavana doğru yükseldi. Alevin rengi önce maviden sarıya, akabinde sarıdan mora ve en nihayetinde mordan göz alıcı bir beyaza döndü. Dışarıdaki sis, sanki dükkânın içine çekiliyormuş gibi tüfeklik penceresinden hızla içeri aktı. Kapı, kimse dokunmadan, ağır bir iç çekişle kendi kendine kapandı. Tokmağın olduğu yerden, adeta kızgın demir gibi kızıl bir ışık etrafa yayılmaya başladı.

Tüfeklikten sızan ışığın, duvardaki is tabakasının üzerine düştüğü noktada, içeri girdikleri esnadan beri kimsenin fark etmediği, Arap harfleriyle yazılmış bir cümle parlıyordu: “Ateş sönmez, iş bitmez.” Harfler, ateşin isiyile değil, sanki ateşin kendisiyle yazılmıştı.



Melike elini uzatıp yazıya dokundu. Parmağı, zamanla katranlanmış isin pürüzlü yüzeyinde gezindiği esnada aniden dükkân değişti. Dışardaki sis dağıldı. İçerideki loş ışık, yerini bir kandilin titrek aydınlığına bıraktı. Duvarlardaki is henüz tazeydi ve parlıyordu. Körük tavanda aynı yerde asılıydı. Ama derisi yeniydi, yağlıydı ve canlıydı. Ve örsün başında bir adam duruyordu. Koyu renkli ve ağır kumaştan bir cübbe giymişti. Kolları dirseklerine kadar sıvanmış ve ön kollarındaki kıllar ateşin sıcaklığından hafifçe kavrulmuştu. Başında muntazam sarılmış bir sarık vardı. Sağ elinde bir çekiç, sol elinde ise maşayla tuttuğu kıpkırmızı bir demir parçası. Adam çekici örs vuruyordu. Her vuruşta dudaklarından dökülen “Hû... Hû... Hû...” sesi, dükkânın taş duvarlarında yankılanıp geri dönüyordu. Çekicinin ritmi, kalbin ritmiyle, nefesin ritmiyle ve zikirin ritmiyle birleşiyor ve bu vesileyle demir, ateş ve insan tek bir vücut oluyordu. Derviş Usta, demiri dövmeye devam ederken, tam çekicinin indiği anda, gözlerini kaldırıp doğrudan Melike'nin olduğu yere baktı. Gözleri, ateşin içinde yanan iki kızıl kor gibiydi. Usta yeniden demire eğildiğinde vizyon bir duman gibi dağıldı.

Dükkân yine loştu. Ama şimdi, körüğün nefesine, ocaktan gelen başka bir ses karışmıştı. Safranbolulu ustaların ‘demirin küsmesi’ olarak adlandırdıkları bu düşük frekanslı ses adeta metalik bir uğultuyu andırıyordu. “Hakan!” diye bağırdı ekipten birisi.

Melike ardına döndüğünde, ekibin en genç üyesi olan Hakan'ın, ocağın hemen önünde durduğunu gördü. Alev, bir anda harlanıp sanki beş parmaklı bir el gibi değil de, adeta kapıdaki tokmağın eksik kalan parmakları gibi Hakan'a doğru uzanmak suretiyle onu göğsünden kavradı. Genç adamın çılgınlığı dükkânın taş duvarlarında yankılandı. Sonra aniden kesildi. Alev geri çekildi. Ocağın eski haline döndü. Ama Hakan yoktu. Yerde sadece erimiş ve hâlâ sıcak olan alet çantası duruyordu. Plastik sapı eriyip zemine yapışmış bir çekiç, ekranı çatlamış bir telefon, erimiş bir su matarası. Ve onların arasında, demir tozuna karışmış, çoktan soğumaya başlamış bir avuç kül.

Mustafa Amca'nın elleri titriyordu. “Ocağın karnı acıktı,” diye sessizce fısıldadı. Akabinde ürpertici bir ses tonuyla dudaklarında “Derviş Usta kurban istiyor. Eseri tamamlanmadıkça, ateş sönmeyecek.” sözleri dökülüyordu. Melike ocağa baktı. Ateş, şimdi biraz daha harlı ve biraz daha canlıydı. Alevin ortasında, çok kısa bir an için, tıpkı kapıdaki tokmağın eksik parmakları gibi gölgeler gördü. Ateşin içinde adeta dans eder gibi kıvrılıyorlardı.

Körüğün derin ve hırıltılı bitmeyen nefesi, dükkânın derinliklerinde yankılanmaya devam etti. Ve o nefesin içinde, çok uzaklardan gelen bir çekiç sesi vardı. Her vuruşta bir hece: Hû... Hû... Hû... Derviş Usta'nın zikri. Hâlâ atıyor, hâlâ bekliyor, hâlâ tamamlanmak istiyordu.

O KADIN BENİM

Gecem yok, gündüzüm yok. Neredeyim, neyim hiç bilgim yok.

Ben bir kadını... Ve hep karanlıktayım.

Alfabenin “A”sının çok kullanıldığı, “Z”si ile tamamlanan; basit gözükken ama karanlıktan kurtulamayıp benim yokluğumda yazılan kelimelerin tümü olan bir kadını. Belki bir anneyim, belki bir sevgili, belki de bir eş, bir arkadaş...

Bazen kimsenin hiçbir şeyi...

Ama kadını.

Şiddete maruz kalmış bir kadını. Şikâyetlerde defalarca bulunmuş ya da bulunamamış; geleceği olmayan, olmadığını bilerek herkesten yardım isteyen ve gördüğüm her şiddette bazen çevremde, ailemde “geçer, bir daha yapmaz” denilip ötelenen bir kadını...

Kimi zaman yardım edilen ama yardım eden kişilerin de zarar gördüğünü görünce kabullenen bir kadını. Kimi zaman sokakta, evde, çalıştığı ortamda tartışmayla başlayan, şiddetle devam eden ve sonrasını bilmediğim o karanlığın kabullenmişliği yaşayan kadını.

İsmim her yerde, her bölgede, her ailede değişen; şiddetin arttığı onlarca, binlerce, milyonlarca isme sahip olan o kadın benim. Ben bir işçi, ben bir doktor, ben bir öğretmen, bir avukat... Birçok mesleği olan o kadın da benim. Ama ben karanlıktayım.

O ötelenen, ilkten hakaretlerle başlayan, sonra şiddetle devam eden, sonrası kara toprak olan kadın benim. Tüm alfabelerin harflerinin kullanıldığı, en çok da “Aaaa...” dediğiniz; arkasından “Kadın çok çekti, böyle olacağı belliydi” ile devam eden cümlelerin kurulduğu o kadın benim.

Ve şimdi karanlıklar içinde yaşarken kara toprağa düşmüş kadını.

Şimdi soruyorum size: Daha ne kadar kadın cinayeti olacak? Her seferinde harflerden “Aaaa”yı mı kullanacağız?

Önlemler alınmıyor ve alınmaya çalışılıyor ama eğitime verilen önem ne kadar? Düşünceler değişmeden önlemler ne kadar işe yarayacak?

Yıllarca mücadele verip karanlıkta yaşayan kadınları kara toprağa uğurladık ve uğurlamaya devam ediyoruz. Haber manşetlerinde tüm harflerin kullanıldığı:

“Eşini öldürdü, sevgilisini öldürdü, annesini öldürdü, öğretmenini öldürdü...”

diye devam eden; tüm harflerin, kelimelerin, cümlelerin yetersiz kaldığı o kara topraktaki kadın benim.

Noktam...



BİR SÖZÜN İKİ KADERİ

Gündelik hayatta refleksif olarak yaptığımız eylemler kadar, refleksif olarak kullandığımız kelimelerin sayısı da oldukça fazladır. Durup bir an düşünün. Aklınıza neler geldi?

Ben bugün anlamı kuvvetli, yükü ağır ve içi dolu dolu bir deyimden söz etmek istiyorum: "Can vermek." Türk Dil Kurumuna göre bu deyim iki farklı anlamı vardır. Birincisi, canlı hayatının sona ermesi; ikincisi ise yaşar duruma getirmek, hayat kazandırmaktır. Birbirine bu kadar uzak görünen iki anlamın aynı ifade içinde buluşması düşündürücü değil de nedir? Deyimlerin anlamı çoğu zaman bağlama göre değişir. Ben ise bugün, "can vermek" sözünün bende uyandırdığı anlamlardan söz etmek istiyorum.

Doğanın bize sunduğu imkânlarla bir çiçek açtırmak için saksımıza diktiğimiz fidana can suyu veririz. O küçücük kökün toprağa tutunmasını, filizlenmesini, büyümesini isteriz. Verdiğimiz su yalnızca bir ihtiyaç değil artık, aynı zamanda yaşamın devamına yapılan sessiz bir katkıdır.

Ya da bir anneyi düşünün. Evladını beslemek için ona süt vermesini...

Kendinden bir parça verir adeta. Büyümesine, güçlenmesine, hayata tutunmasına vesile olur. Bir canın başka bir cana hayat olmasıdır bu. Can vermenin en güzel kaderlerinden biri belki de budur.

Ancak bu deyim, aynı zamanda insanın yüzleşmek istemediği başka bir anlamı da taşır.

Her canlının kaçınılmaz sonunu...

Kimi zaman bir hastalığın ardından gelir, bu son. Kimi zaman da bir zalimliğin, bir savaşın, bir adaletsizliğin gölgesinde. Kadına, çocuğa, yaşlıya ya da gence biçilen acı bir kaderin adı olur.

Bir de doğanın can vermesi vardır.

Yemyeşil bir ormanı düşünün.

Asırlık çınarların, göğe uzanan çamların ve kuş seslerinin yankılandığı o güzelim yaşam alanının, savunmasız bir ateş karşısında yavaş yavaş küle dönüşmesini... Dumanın isine karışan yalnızca ağaçlar değildir; hatıralar, yuvalar ve yaşamın kendisidir. İşte doğa da böyle can verir.

Gündelik dilimiz de gün geçtikçe can veriyor aslında. Peki siz bu cümleyi okuduğunuzda, hangi anlam kapınızı çaldı? Sanırım çoğumuzun zihnine önce olumsuz olanı geliyor. Çünkü kaybetmek, son bulmak ve yok olmak; kalbimizde daha derin izler bırakıyor. Oysa can vermek yalnızca sona ermek değildir. Bazen bir sözle başlar hayat. Bir çocuğun cesaret bulduğu bir cümlede, umudunu yitirmiş bir insanın yeniden doğrulduğu bir anda, hiç beklenmeyen bir tebessümde... Belki de en çok burada ihtiyaç duyarız birbirimize.

İyiliğe, nezakete ve güzelliğe çağrıda bulunan cümlelere can verelim. Çünkü bazı canlar nefesle değil, bir sözle yaşar. Bir tebessüm, bir merhamet, bir güzel cümle...

Kim bilir, farkında olmadan kaç gönüle can veririz.



SOSYAL MEDYA VE GIYBET



Gıybet başkasının hakkında arkasından hoşlanmayacağı şekilde konuşmak demektir. Peki gıybet sadece yüz yüze yapılan dedikodularda mı geçerli oluyor? Tabii ki hayır.

Çok basit sandığımız bir videonun, gönderinin altına yazdığımız kişi hakkındaki hoşnut olmayacağı yorumlar yazmak, razı olmayacağı alay ifadeleri, küçümseme hafif ve ağır hakaret içeren cümleler de gıybet girer. Ne yazık ki sosyal medyada dedikodu için kurulmuş sayfalar var ve durmadan dedikodu gıybet içeren video ve gönderi paylaşıyorlar ve bazı insanlar ben dedikodu sevmem gıybet sevmem günlük hayatımda çok dikkat ederim diyerek farkında olmadan içinde gıybet bulunan reels videoları yorumlarını okuyor, fark etmeden beğeniyor. Buraya dikkat çekecek olursak kişi ve toplum için gıybet cümlesini beğenmek gıybet cümlesi yazmak kadar tehlikelidir için çünkü gıybet insan ve toplumun ruh sağlığına zarar verir, nifak sokar, birlik ve bütünlüğü sarsar.

Huzuru darmadağın eder. Toplumu bu kadar huzursuz eden, tartışmalara yol açan, tüm bunları en çok etkileyen faktörlerden biri de bir videonun binlerce milyonlarca kişiye ulaşması yani o videonun altındaki yorumu yüzbinlerin okuyup gıybet cümlesinden kötü bir şekilde nasibini almasıdır. Örnek verecek olursak popüler bir video altına ben bir gıybet cümlesi yazdım ve bir milyon kişi okudu. Yazılan cümlenin sanal medyada yazılmış olması o cümlenin gıybet olmasını değiştirmez ve ben bir milyon defa gıybet yapmış olurum ve bu yorumu okuyup beğenen kişiler de benim yazdığım gıybet içeriğinden günah ve yanlışlık payını almış olur. Bunun kişinin hem ahireti için hem dünyası için nasıl zararlı olduğunu tahmin edebiliriz bu yüzden yorum yazarken okurken beğenirken tıpkı günlük hayatta konuşmamıza dikkat ettiğimiz gibi dikkat etmeliyiz, hatta günlük yaşantımızdan yüz katı daha dikkatli olmalıyız da denebilir. Dikkat etmediğimizde zarar yüz katından fazla olur. Sırf gıybet ve günah diye yorum yazmazsak hiçbir şey kaybetmeyiz ama yazarsak bu iş sadece kendimizi değil toplum olarak hepimizi olumsuz etkileyebilir, yayılabilir ve bir veba gibi sarabilir. Sonra ne mi olur? Bu gıybet halkası bir gün bizim arkamızdan da yeni neslin arkasından da acımasız şekilde devam edebilir. Başka bir şekilde bürünerek yetişkin zorbalığının en önemli silahı haline gelebilir.

Çok sevdiğimiz çocuklarımız bu zorbalığı miras olarak alır yer sindirir ve hazmeder. Eğer tüm bunlara rağmen engel olamıyorsak kendimize şu sözleri hatırlatmakta fayda var: “Allah’ın yasaklama sanatı çok büyük hikmetler barındırır çünkü Allah’ın bireye yasakladığı davranış sadece bireyi kurtarmaz toplumu da olumsuz etkilerden kurtarır. Unutmayalım sosyal medyadaki günah sistemi gerçek dünyadaki ile aynıdır. Platformun farklı olması kuralları değiştirmez vesselam.



Kalemlerin Rüzgarı

Kalemlerin Rüzgarı Dergisi'nin ilk sayısında; edebiyatın farklı seslerine, düşüncenin kelimelerle kurduğu dünyalara yer vermeye başlıyoruz. Bu yolculuğun ilk duraklarından birinde ise yazar Hasan Fıstıkçı ile bir araya geldik.

Yazın dünyasında okurunu yalnızca bir hikâyenin içine değil; aynı zamanda düşünmeye, sorgulamaya ve kendi iç yolculuğuna davet eden eserlerden biri olan Bir Adım Hiçliğe üzerine konuştuk. Kitabın ortaya çıkış sürecinden yazarlık anlayışına, karakterlerin taşıdığı anlamlardan edebiyatın bugünkü yerine kadar uzanan bu söyleşide Hasan Fıstıkçı, kaleminin ardındaki dünyayı samimi bir şekilde paylaşıyor.

Kalemlerin Rüzgarı Dergisi'nin ilk sayısında sizleri; kelimelerin izini sürmeye, bir kitabın satır aralarına ve bir yazarın düşünce evrenine davet ediyoruz.

Keyifli okumalar.



**YAZAR
HASAN FISTIKÇI**



Kalemlerin Rüzgarı



**MODERATÖR
OĞUZHAN KUŞ**



**YAZAR
HASAN FİSTİKÇİ**

1.Yazmaya ne zaman ve nasıl başladınız?

Yazmak beni hep iyileştirdi; çünkü söyleyemediklerimi kâğıda bırakabildim. Bazı şeyleri içime gömdüm ama yazarken onların sessizliğini duymayı öğrendim.

2.Yazarken sizi en çok motive eden şey nedir?

Yazarken beni en çok motive eden şey, içimde birikenlerin sonunda bir anlam bulması. Kelimeler yerini bulduğunda, ben de biraz daha hafifliyorum.

3.Yazarken en çok zorlandığınız aşama hangisi?

Yazarken en çok zorlandığım aşama, neyi saklayıp neyi açıkça söyleyeceğime karar vermek. Çünkü bazı cümleler yazıldığında iyileştiriyor, bazılarıysa yeniden kanatıyor.

4.İlham tıkanıldığında nasıl bir yol izlersiniz?

Sessizlik ve yalnızlık bana yolumu gösterir. Çünkü en net cümleler, kalabalık çekildiğinde ortaya çıkar.

5.Sizi en çok etkileyen yazarlar kimlerdir ve kitaplar nelerdir?

Beni en çok **Küçük Prens** (Antoine de Saint-Exupéry), **Dövüş Kulübü** (Chuck Palahniuk) ve **Ruh Adam** (Nihal Atsız) etkiledi.

6.Yazmak sizin için bir kaçış mı yoksa bir yüzleşme biçimi mi? niçin yazıyorsunuz?

Yazmak benim için hem bir kaçış hem de bir yüzleşme; çünkü gerçeklerden uzaklaşırken aslında kendime daha çok yaklaşıyorum. Yazmak sessiz bir çılgıktır, orada kendime ait bir evren tasarlarım.



Kalemlerin Rüzgarı



7. Yazarlık kimliğiniz gündelik hayatınızı nasıl etkiledi ; aile ve arkadaşlarınız ne gibi tepkiler verdiler?

Yazarlık kimliğim gündelik hayatımda beni daha hayalci ve içe dönük biri yaptı. Ailem ve arkadaşlarım ise başından beri bana inandılar, her zaman destek verdiler.

8. İmza günü veya kitap fuarlarına katıldınız mı ? Okurla kurduğunuz ilişkiyi nasıl tanımlarsınız?

Henüz imza günü ya da kitap fuarlarına katılmadım. Ama ileride okurla buluşmak, kelimelerin gerçek insanlarda nasıl yankı bulduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

9.Okurdan gelen tepkiler yazma biçiminizi etkiliyor mu?

Şimdilik doğrudan okur tepkisi almadım ama yazma biçimimi belirleyen şey yine iç sesim oluyor. Okurla karşılaştığımda da bu sesi kaybetmeden yazmaya devam etmek istiyorum.

10. Günümüz edebiyatını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Günümüz edebiyatında güçlü sesler var ama çoğu zaman hız ve görünürlük derinliğin önüne geçiyor. Ben yine de kalıcı olanın, acele edilmeden yazılmış samimi metinler olduğuna inanıyorum.

11. Üzerinde çalıştığınız yeni bir proje var mı?

Şu sıralar zihnimde büyüyen bir metin var; henüz adı yok ama duygusu çok net. Acele etmiyorum, doğru zamanı geldiğinde yazı kendini açacak.

12. Yazdıklarınızı ilk kime okutursunuz?

Yazdıklarım önce kendi süzgecimden geçiyor. Sonra aileme okutuyorum, ardından da arkadaşlarımla paylaşıyorum.

ŞEYTANLAR

YERYÜZÜNDEKİ DÜNYA,
ALTINDAKİ CEHENNEMİN
YANSIMASIDIR.

Karanlık bazen içeride değil,
tam da **dipte** saklanır.

ŞİMDİ
kitapyurdu.com'da



%20
İNDİRİMLİ

Gerçekler
göründüğünden daha
derindedir.



KARGO
BEDAVA



GÜVENİLİR
ALIŞVERİŞ



ORJİNAL
ÜRÜN

EDEBİYAT MAGAZİN

BURHAN SÖNMEZ'E ULUSLARARASI HEMİNGWAY ÖDÜLÜ

Türk edebiyatının uluslararası alanda dikkat çeken isimlerinden Burhan Sönmez, 2025 yılında İtalya'da verilen Uluslararası Hemingway Ödülü'ne (Premio Hemingway) layık görüldü. Ernest Hemingway'in adını taşıyan ve edebiyat dünyasında saygın bir yere sahip olan bu ödül, farklı ülkelerden edebiyat, sanat ve düşünce dünyasına katkı sunan isimleri onurlandırıyor.

Eserleri birçok dile çevrilen ve geniş bir okur kitlesine ulaşan Sönmez; romanlarında bireyin iç dünyasını, toplumsal hafızayı ve insanın varoluş arayışını kendine özgü bir anlatımla ele almasıyla tanınıyor. Yazarın uluslararası alanda gördüğü ilgi, Türk edebiyatının küresel görünürlüğü açısından da dikkat çekici bir gelişme olarak değerlendiriliyor.

Özellikle İstanbul İstanbul, Labirent, Taş ve Gölge ve Küllerin Günü gibi eserleriyle farklı coğrafyalarda okurla buluşan Burhan Sönmez'in bu ödüle layık görülmesi, çağdaş Türk edebiyatının uluslararası alandaki etkisini yeniden gündeme taşıdı.

Hemingway Ödülü, yalnızca edebi başarıyı değil; aynı zamanda kültürel etkiyi, anlatı gücünü ve evrensel edebiyat diline yapılan katkıyı da öne çıkarıyor. Burhan Sönmez'in bu başarıyı elde etmesi, edebiyat çevrelerinde ilgiyle karşılandı.

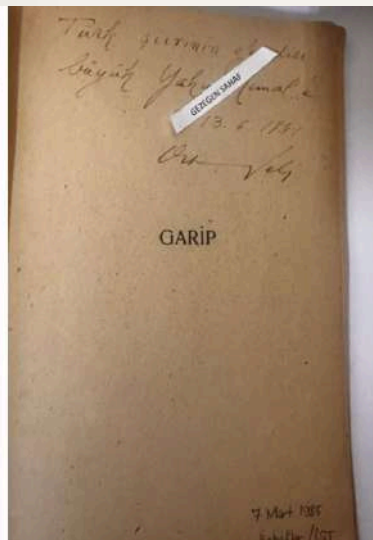
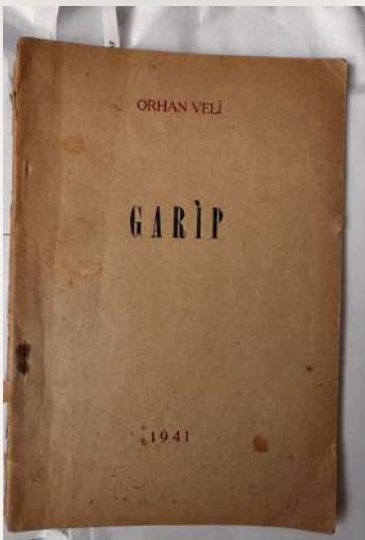
KÜRK MANTOLU MADONNA'YA, İNGİLTERE'DE BÜYÜK İLGI

SABAHATTİN ALİ'DEN DÜNYAYA UZANAN BAŞARI: KÜRK MANTOLU MADONNA

Türk edebiyatının unutulmaz isimlerinden Sabahattin Ali'nin Kürk Mantolu Madonna adlı eseri, yıllar sonra yeniden keşfedilerek dünya çapında geniş bir okur kitlesine ulaştı. Birçok dile çevrilen roman, özellikle son yıllarda uluslararası yayın dünyasında dikkat çekti.

Yalnızlık, insan ilişkileri ve iç dünyayı evrensel bir dille ele alan eser; farklı ülkelerden okurların ilgisini çekerek Türk edebiyatının dünya edebiyatındaki görünürlüğüne katkı sundu.

Bugün Kürk Mantolu Madonna, sınırları aşan etkisiyle modern Türk edebiyatının uluslararası alanda öne çıkan eserlerinden biri olarak gösteriliyor.



ORHAN VELİ'DEN YAHYA KEMAL'E İMZALI "GARİP" MUZAYEDEYE ÇIKIYOR

Türk edebiyatı açısından dikkat çekici bir eser yeniden gündemde. Orhan Veli Kanık'ın, Yahya Kemal Beyatlı'ya imzaladığı Garip kitabı, müzayedede satışa sunuluyor. Edebiyat tarihinin iki önemli ismini aynı sayfada buluşturan bu özel nüsha, koleksiyoncular ve edebiyat meraklıları tarafından ilgiyle takip ediliyor.

Türk şiirinde önemli bir dönüşümün simgelerinden olan Garip, bu kez taşıdığı imza ve edebi değeriyle öne çıkıyor. Eserin müzayedeye çıkması, edebiyat mirasının korunması ve gelecek kuşaklara aktarılması açısından da dikkat çekici bir gelişme olarak değerlendiriliyor.

EDEBİYAT MAGAZİN

ÇERKES TEMSİLİ ÜZERİNE BÜYÜYEN TARTIŞMA

Ötüken Neşriyat Genel Yayın Yönetmeni Göktürk Ömer Çakır'ın, yazar Mustafa B. Bozkurt'un Kafter kitabına ilişkin yaptığı sosyal medya paylaşımı son günlerde edebiyat çevrelerinde tartışma konusu oldu. Paylaşımında kullanılan ve Çerkes kadınlarına yönelik olduğu değerlendirilen ifadeler, sosyal medyada birçok kişi tarafından eleştirildi.

Tepkilerin ardından akademisyen ve yazar Başak Ağın, yayıneviyle yürüttüğü tüm iş birliklerini sonlandırdığını açıkladı. Ağın; daha önce hazırladığı ön sözleri geri çektiğini ve yayınevine ilişkin içeriklerini kaldırdığını kamuoyuyla paylaştı.

Yaşanan süreç, yalnızca bir tanıtım paylaşımının ötesinde; yayıncılık dünyasında kullanılan dilin etkisi ve kültürel temsil konularını yeniden gündeme taşıdı. Özellikle yayınevleri ve yayın yöneticilerinin kamusal alanda kullandığı ifadeler, bugün yalnızca bireysel görüş değil, aynı zamanda kurumsal duruşun bir parçası olarak da değerlendiriliyor.

Edebiyatın farklı karakterleri ve anlatıları barındıran özgür alanı ile kamusal dilin toplumsal etkileri arasındaki denge ise bu tartışmanın merkezinde yer alıyor.



ORHAN PAMUK'UN YENİ KİTABI ŞEKİLLENİYOR: TÜRÜ BELLİ OLDU

Orhan Pamuk'un merakla beklenen yeni kitabına dair ilk detaylar ortaya çıktı. Edinilen bilgilere göre yazarın 15 Haziran'da yayımlanması beklenen Kelimeler ve Resimler adlı yeni kitabı, beklentilerin aksine bir roman olmayacak.

Kitap; Orhan Pamuk'un seçme hatıralarını, yazılarını ve adı henüz açıklanmayan bir hikâyeyi bir araya getiren özel bir çalışma olarak okurla buluşacak. Daha önce yayınevi tarafından gizli tutulan kitabın adı, ilk kez edebiyat gündemine yansıyan haberlerle ortaya çıkmıştı.

Yapı Kredi Yayınları'nın paylaştığı tanıtım videosunda ise Pamuk'un telefonuyla fotoğraf çektiği ve yayınevinin Beyoğlu'ndaki mağazasından çıktığı anlar yer aldı.

Öte yandan, yazarın uzun süredir üzerinde çalıştığı yeni romanını da sonbahar döneminde tamamlamasının beklendiği belirtiliyor.



YAPAY ZEKÂ ROMAN YAZARSA?

İngiltere'de yayımlanması planlanan Shy Girl adlı korku romanı, yapay zekâ kullanılarak yazıldığı iddiaları nedeniyle tartışma yarattı. Tepkilerin ardından yayınevi kitabı piyasadan çekti.

Bu olay, edebiyat dünyasında önemli bir soruyu yeniden gündeme getirdi: Bir kitabı yapay zekâ yazarsa, o eserin gerçek yazarı kimdir?

Teknoloji gelişmeye devam ederken, edebiyat çevreleri artık yalnızca kitapları değil, o kitapları kimin yazdığını da tartışıyor.

Editör Notu:

Ayda bir kitap çıkartan insanlar görüyoruz sektörde 10 kitap annesi 4 kitap babaları var malum insan şüphelenmiyor değil yani.

Belki de geleceğin en büyük edebiyat tartışması, "Bu kitabı gerçekten bir insan mı yazdı?" sorusu olacak.



DİLLERİ YOK, ACILARI VAR



Gece, şehrin üzerine yalnızca karanlığı değil; insanların görmezden geldiği sessizliği ve acımasızlığı da bırakıyordu. Sokaklar sessizdi.

Ama bu sessizlik boşluk değil, bastırılmış hikâyelerdi.

Bir kaldırım kenarında titreyen bir beden...

Çocukların eğlencesi için kafeslerin ardına kapatılan hayvanlar...

Soğuk ışıkların altında, varlığı bir deneye indirgenen o canlar...

Hepsi aynı sessizliğin içinde yaşamaya çalışıyordu. Belki de insanlar yüzünden yaşayamadan...

Hayvanlar kötülüğü bilmezdi.

Onlar sadece dünyaya ait olmanın en saf hâlinde kalmaya çalışan canlılardı.

Ne kin tutabilirlerdi ne de kendilerine yapılanlara karşı seslerini duyurabilirlerdi.

Ama insanın dünyasında yaşam, çoğu zaman başkalarının elinde şekilleniyordu.

Kimi zaman bir kafeste “görölmeye değer” diye...

Kimi zaman bir laboratuvarında “faydalı sonuç” uğruna...

Kimi zaman da bir sokak köşesinde “fazlalık” sayılarak...

Bazen insan, gördüğünü değil; görmek istediğini gerçek sayar.

Bir canlının korkusunu tepkisizlik sanır, acısını ise abartı olarak görür.

Bir dünya düşünün; nefes almanın bile emanet gibi verildiği, yaşamının ise her gün yeniden kazanılması gereken bir dünya.

Sesiniz olduğu hâlde duyulmadığımız, gözlerinizdeki masumluğun kimse tarafından okunmadığı bir yer...

Bir köşe başında zarar görmekten korkarak yürüdüğünüzü; açlığın mı, soğuğun mu yoksa insanın mı daha acımasız olduğuna karar veremediğiniz günler düşünün.

Sevgiye ihtiyaç duyarken şiddetle karşılaşmak...

Bir lokma yemek ararken taşlara ve tekmelere maruz kalmak...

Özgürce koşabilecekken insanları mutlu etmek için kafeslere kapatılmak...

İnsanların çıkarları uğruna soğuk laboratuvarlarda acı çekmeye mahkûm edilmek...

Ve tüm bunların ortasında, size yapılan hiçbir kötülüğü anlamayacak kadar masum kalabilmek...

Kim ister ki böyle bir dünyada yaşamayı?

Daha doğrusu, yaşamının bile size çok görüldüğü; kendinizi anlatamadığımız, dilinizi kimsenin anlamadığı bir dünyada...

İnsan kendisini dünyanın en güçlü canlısı ilan ettiğinden beri eli ayağı olmayanların sesi duyulmaz oldu.



Sokaktaki hayvanların tüylerini kirli görenler, aslında kirli olanın onların tüyleri değil; insanın vicdansızlığı ve merhamet eksikliği olduğunu fark etmez.

Hayvanlar, insanın kurduğu dünyanın içinde çoğu zaman görünmez kalır.

Şehirler büyür, yollar genişler, binalar yükselir; fakat bu büyümenin gölgesinde en çok doğa ve onun sessiz sakinleri küçülür.

Bir sokak kedisi soğuk bir gecede sığınacak yer ararken, bir köpek açlıkla baş başa bırakılırken ya da bir kuş yaşam alanını kaybederken; insan çoğu zaman bu sessiz çılgılığı duymaz.

Oysa hayvanlar dünyayı bizim kadar karmaşık görmezler.

Onların acısı doğrudandır ne gizlenir ne de ertelenir.

Bir darbe onları ürkütür.

Bir ihmal onları yalnız bırakır.

Bir ilgisizlik onları yok sayar. İnsan eliyle kurulan düzen, bazen onların yaşam hakkını ikinci plana atar.

Sokaklarda, barınaklarda ya da doğanın giderek daralan alanlarında yaşamaya çalışan hayvanlar, aslında insanın vicdanını da ortaya çıkarır.

Bir canlının açlığını görmezden gelmek, gözlerindeki korkuyu anlamamak; yalnızca ona değil, insanlığın kendisine sorulmuş bir sorudur.

Ve belki de bütün bu yaşananların içindeki en yalın gerçek şudur:

“Bütün insanlar suçlu değildir ama

Bütün hayvanlar masumdur.”



ŞEHİR KİMİN EVİ?

Bir oyuncuğa sarılarak hayatta kalmaya çalışan bir canlı ile, sokakta kartondan yuva yapan bir kedi arasında aslında ne fark vardır?

Bu sorunun cevabı belki de vicdanımızda gizlidir. Çünkü her canlının yaşama hakkı vardır. İnsanlar sık sık “Hayvanlar neden şehre indi?” diye soruyor. Oysa belki de asıl soru şudur: Şehir onların yaşam alanlarına ne zaman indi?

Şehir sandığımız kadar masum büyümüyor; büyürken birçok canlının evini küçültüyor. Bir zamanlar yalnızca ağaç seslerinin duyulduğu yerlere şimdi apartmanlar yapılıyor. Ardından insanlar, karşılıklarına çıkan tilkiye, domuza ya da maymuna şaşıyor. Oysa şaşıması gereken belki de onlar değil, biziz.

Doğal yaşam alanları yok edilen hayvanlar, hayatta kalabilmek için insanların yaşadığı yerlere yaklaşmak zorunda kalıyor. Aç kalan bir hayvanın çöpleri karıştırması ya da sokaklarda dolaşması bazen “tehlike” olarak görülüyor. Ancak çoğu zaman o canlıların tek amacı yaşamaya çalışmak oluyor.

Belki de mesele, hayvanların şehirde olması değil; insanların doğadan giderek uzaklaşmasıdır. Yeni nesil artık doğayla değil, elektronik cihazlarla büyüyor. Bir kedinin başını okşamanın ya da kuş cıvıltısı dinlemenin kıymetini yeterince bilmiyor.

Bazı evcil hayvanların sokağa bırakılma nedenleri ise oldukça düşündürücüdür. İnsanlar bazen “Sibiryaya kurdunun bu kadar büyüyeceğini bilmiyordum.” diyebiliyor. Oysa insanlar evine alacağı bir eşyayı bile uzun uzun araştırırken, bir canlının ihtiyaçlarını neden araştırmıyor? Bir hayvan, hevesle sahiplenilecek bir eşya değil; sorumluluk isteyen bir candır.

Hayvanlar konuşamıyor olabilir ama korkuları, açlıkları ve yalnızlıkları gerçektir. Belki de onlara yardım etmek için dünyayı değiştirmemiz gerekmiyor. Bazen bir kap su, bazen küçük bir yuva, bazen de sadece zarar vermemek bile bir canlının hayatını değiştirebilir. Çünkü doğa yalnızca insanların değil, birlikte yaşadığımız tüm canlıların evidir.

“Kendine inanmak,
başarıya atılan ilk
adımdır...”

— GOETHE

Kalemlerden fısıldayan, rüzgârla buluşan sözcükler ve cümleler bizle. Ne gör sezi duyuramazlar onları ne de güç, cümlelerin ummanında en derin iz, yazılanlarla var olur.



ROMAN
Ebedi Sevdanın Sözü

Aşkın izini sürenlere, iki cihan arzusu bir söz.

Kirletmeye Başla 1/6

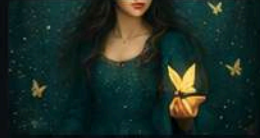
Şiir

Tümü >



Vasiyet

Yanına bir mektup bıraktım; belki de en doğru teslim budur bazı gıtmelerin.



Uykuyaraları Çövedim

Esenlenen nefesimin içinde, her gece biraz daha önceki benimi gömüyorum. Belki küllerimden hatırlarım, belki de...

Sözün Değerini Destekle

“Tükenecek hücre, inancı büyütür.”
Bir cümleye destek ol.

Görülenden bir katkı yaz...

En az 10 karakter

Gönder



Yangonun Mirası

Küller sıcak, rüzgâr sert ediyor doğanın arasında. Sonu belli gözle bir fısıltıdır, düşmeyeceğimi, doğacağını bilen umut.



Kim Bilir

Bazı soruların cevabı vardır; bazı cevapların ise bedeli. Geceğin sustuğu yerde, içim konur en yüksek sesle.

Öykü

Tümü >



Alım Yazgım

Hızlı kelime anlamına yitmez defter ya; bazen en derin cümle susup gönenin ardından kalır.



Seçme İfade

Bir açınca bastın auzunak, kelimeler yorgunken anlam yitirmiş en doğru cümle, sessiz kalırdır.



Geriye Kalan

Her gözyüzü estetik büt, bastın akleden sendiler okur, bastın de yitirmiş hatırlar.

Deneme

Tümü >



DÖNÜŞÜM MANİFESTOSU

Değişim kaçınılmazdır; ama dönüşüm bir seçimdir. İçten yeniden doğan, dünyayı da yeniden okur.



Rastlantı Sahih midir, Yoksa Seçimler Egemen midir?

Bazı karşılaşmalar rastlantı gibi görünür, oysa hepimiz seçilmiş bir zamanın çitidir.



Zamanın Sandalığında Hayatın Anlamı Aramak

Ne çok geçmişteyiz ne çok gelecekte; hayal, tam da bu anın kıyasında nefes alır.

YouTube Son Videolar

Tümü >



Kalemlerin Rüzgârı Ailesine Katıl

Özel içeriklere eriş, etkinliklerden önce sen haberdar ol.

Aileye Katıl

Zaten üye misin? Giriş Yap



Kalemlerin Rüzgârı



Kelime dediğin, ya kalbe dokunmalı ya da susturmalı. İkiyi de olamıyorsa, rüzgâra bırak gitsin.

— Necip Fazıl Kısakürek

Kim Bilir?

Bazı sorular, cevaplarından güzeldir.

Kalemlerin Rüzgârı

Kalemlerden fısıldayan, rüzgârla buluşan sözcüklerin durağı. Her satırda bir rüzgâr, her cümlede bir iz bırakırız.



KATEGORİLER

Şiir
Öykü
Deneme
Gizli Defter
Blog
E-Dergi
Röportajlar

NEFES ALAN

Hakkımızda
Kullanım Şartları
Gizlilik Politikası
İletişim

ÇOK YAKINDA



KARÜ
—♦—
YAYINLARI



Kalemlerin Rüzgarı